

MARSALL LÁSZLÓ

Beatrix monológja

Táskámban kotorásztam. Hova lett az egyszem nyugtató tableta?
Mert aligha kerített akkor körém fülelő özeket és havas házikókat „Kellemes Karácsonyi Ünnepeket” kívánó levelezőlap, és el nem zsongított, de sebesített a sebes és megalázott a lassú beszéd. Téli napforduló napján másodosztályú presszóban, kevéssel záróra előtt, ahol magányosan, vakfoltos tükrökben barnaragya-verte két-három arcommal találkozom.
Táskarádió recsegősen mondja:
„Attis Attis Attis egyetlen s tiszta báj téged csúfolnak ők nevedtől zeng a táj”
Repkényt kívántam én is,
körültáncolják éjjeli fehér lepkék,
vagy még inkább hópehely-örvényben csonka fenyőágot, s hogy tűjével meghintett malacka futkározzék, asztal alatt, még karcsú lábam szára körül.
Zsibbadok fények sárga szivárványlásában, mivel könnybelábad a szem, mivel sírni kell.
Szemközti maltersalátás falról lecsordogál a plakát-Csontváz, kámzsája barna vitorlája is, és alóla az alkohol hajótöröttjei az ágas vasfogas iránt sodródznak, ahol fekete télkabátban néhai aranyszőke-Én,
mondom: néhai aranyszőke-Én
összeölelkezve ülök néhai
delfin úsztatta Arionnal vagy Kluzsinszkyval... kivel?
Tudom is én!... Nem látom, mivel sírni kell...
„... Szép muzikusok a fenyők
Őszesti szélben zengik ők
A karácsonyt a régít...”

Két szárnyas szerkezet

Kondor Béla emlékére

I.

<i>csitt! itt nincs</i>	<i>homlokszem- pillantás</i>	<i>itt sincs — cinn!</i>
<i>cimbalom</i>	<i>cillárom</i>	<i>füllentés</i>
<i>húrjára billentés</i>	<i>virágom pagoda dereka</i>	<i>bordája dana-dom</i>
<i>lólába</i>	<i>ahol a dobog a dana-dom</i>	<i>sehol is</i>

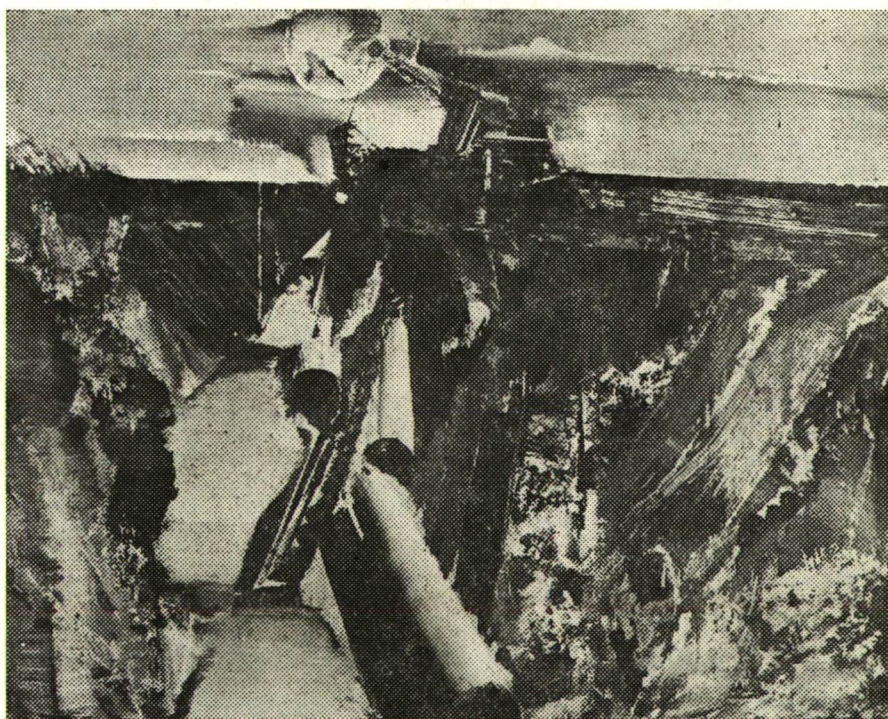
II.

<i>abszolút fekete</i>	<i>ember test fényt ki visszaver</i>	<i>gipszfehér fonákja</i>
<i>mint holdfelszíni por</i>	<i>álmában</i>	<i>arcán föld homálya</i>
<i>Nap iránt szemergő szára húrján utazik</i>	<i>áramló húr-ember</i>	<i>fölmagzott vadkapor részecskéi paránya</i>
<i>ernyed-jajong</i>		<i>iránya sorsa iránya</i>

Férfi puskával

*Férfi puskával vajszinű ruhában
lábujja bütykén fészlő tornacipő
kopár és özvegy földön*

áll határtalan dominon
salak-fekete partján
kerek szimmetrikus teknőknek
nézi az oltott mézsként
füstölgő fehér tavakat.
Valahol volt egy ház
ahol a reumás nagymama
ravatala kigyulladt.
És emléke egy motyorászó
virrasztóasszony kérdéseinek
„hallottál-e fiam túlhevült
mészkoszorús szívet elpukkanni?
akár tűzbe hajított villanykörte...”
És volt egy lány a kezében szárnya-
csattogató kerekcsapó.
Majáliskor tűnt el örökre
egy vattacukor-bóbita mögött.
Nézi az oltott mézsként
füstölgő fehér tavakat
már puska nélkül vajsínű ruhában
férfi a kopár és özvegy földön
lábujja bütykén tovább feslik a tornacipő.

ZOMBORI LÁSZLÓ: CSATORNAÉPÍTÉS